

Emlék „boldogult úrfikoromból”

A múlt héten meghívót kaptam a legendás Kéhli-vendéglőbe, hogy a rádió népszerű éjszakai műsorában emlékezzünk a XX. századi magyar irodalom halhatatlan álomlovagjára, Krúdy Gyulára. Cigányzene szól, meghatott színészek idézték az író Mozart-kottára írt mondatait: „...alkonyodott mint a fáradt szív...” Hallhattuk a kortársak ködbe vesző szindbádi emlékeit.

Úgy kerültem a Kéhli-féle korcsmába, hogy az irodalmi idézeteket a rádiós szerkesztő az általam gyűjtött, vaskos, album alakú, bőven illusztrált, több mint 700 oldalas *Krúdy világa* című kötetből vette, amelyik 1964-ben jelent meg, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár kiadásában.

Az éjfél után kezdődő Krúdy-em-

lékezés második órájában egyszerre hozzám fordult a műsorvezetőnő: hogyan született a *Krúdy világa*?

– Büntetésből... – válaszoltam. – Ötvenhat után néhány esztendővel mint börtönviseltet, kegyelemből könyvtárba dugtak el, négyórás munkaerőnek, bibliográfusnak. Azután egy évfordulóra szürke adatokból álló Krúdy-bibliográfiát „rendeltek” tőlem, és ez lett belőle...

A mondat vége beleveszett a cigányzene hangjaiba. Magam pedig elgondolkozhattam: vajon az elmúlt évtizedekben hány hasonló dolog született „büntetésből”? Amikor – jelen esetben – a hivatalos irodalomból évtizedekig kirkesztett Krúdy Gyulának kellett igazságot szolgáltatni.

Tóbiás Áron